

św. Bernardyn ze Sieny (1380-1444)

Hiszpania - Santiago de Compostela, fg w ko św. Franciszka

zobacz: [Święci w Polsce i ich kult w świetle historii](http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/2b.html)
<http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/2b.html>
<http://sancti-in-polonia.wietrzykowski.net/7b.html>

Bernardyn urodził się w rodzinie szlacheckiej 8 września 1380 r. w Massa Marittima (nieopodal Sieny w Toskanii), kilka miesięcy po śmierci najszlachetniejszej sienienki, św. Katarzyny, tercjarki dominikańskiej. Kiedy miał zaledwie 3 lata, stracił matkę, trzy lata później został osierocony także przez ojca, który był gubernatorem miasteczka. Na wychowanie wziął go do siebie zamożny stryj, zamieszkały w Sienie, który opłacił mu naukę. W szkole parafialnej ukończył nauki podstawowe, a w latach 1396-1399 studiował prawo na uniwersytecie w Sienie. Równocześnie studiował Pismo święte i teologię. Po otrzymaniu licencjatu z prawa kanonicznego zapisał się do Konfraterni Najświętszej Maryi. Celem tego bractwa było wewnętrzne doskonalenie się oraz posługiwanie chorym w czasie zarazy. W czasie epidemii dżumy Bernardyn, wspomagając innych, sam się zaraził i cudem wyszedł z choroby. Później opiekował się swoją niewidomą 90-letnią stryjenką.

W 1402 r. wstąpił do franciszkanów w Sienie. W rok potem (8 września) złożył śluby zakonne, a po kolejnym roku (8 września 1404 r.) otrzymał święcenia kapłańskie. Przełożeni przeznaczili go do małego klasztoru, położonego na wzgórzu w pobliżu Sieny, w Capiola. Tu spędził 12 lat. Korzystając z wolnego czasu, pilnie studiował Pismo święte i ojców Kościoła oraz dzieła teologiczne, zwłaszcza św. Bonawentury. Równocześnie dał się poznać jako dobry kaznodzieja, dlatego chętnie go zapraszano z kazaniem do okolicznych kościołów. Te właśnie kazania wyrobiły mu tak wielką sławę, że w roku 1417 mianowano go kaznodzieją na całą Italię.

Bernardyn przemierzał Włochy, nawołując do pokuty i zmiany życia. Więcej jednak od słów działały na słuchaczy i widzów jego cnoty: duch zaparcia, pokuty i modlitwy. Sławę jego imienia roznosiły nadto działane przez niego cuda. Według świadectw naocznych świadków na jego kazania gromadziły się tak wielkie tłumy, że żaden kościół nie mógł ich pomieścić. Musiał głosić słowo Boże na placach. Kapłani wręcz omdlewali od długich godzin spowiadania, tysiącami rozdawano Komunię świętą. Bernardyn nawracał, godził skłócone małżeństwa, wzbudzał powołania kapłańskie i zakonne. W Piemontie spotkał się ze św. Wincentym Ferreriuszem. Wielki dominikanin udzielił mu swego błogosławieństwa i zachęcił go do dalszej apostołkiej pracy dla zbawienia dusz. Bernardyn wyróżniał się szczególnym nabożeństwem do Imienia Jezus. Nosił je wypisane barwnie na tabliczce, aby było z dala widoczne.

W swoim życiu zakonnym Bernardyn bardzo bolał nad tym, że bracia mniejsi tak daleko odeszli od pierwotnej reguły św. Franciszka. Postanowił za wszelką cenę dokonać w swoim zakonie reformy. Zaczął zakładać nowe konwenty w duchu zaplanowanej przez siebie obserwacji - stąd jego duchowych synów nazwano obserwantami (Ordo Fratrum Minorum Regularis Observantiae, OFMRegObs). W tej pracy pozyskał sobie uczniów, którzy rozpowiśle jego ideę. Należeli do nich m.in.: św. Jan Kapistran (+ 1456), św. Jakub z Marchii (+ 1476), bł. Mateusz z Agrigento (+ 1450), bł. Bernardyn z Feltre (+ 1494) i bł. Bernardyn z Fossa (+ 1503). Wkrótce liczba obserwantów przewyższała liczbę franciszkanów konwentualnych.

Zmarł w Aquali (środkowe Włochy) 20 maja 1444 r. i tam go pochowano. W 6 lat po śmierci Bernardyna, 24 maja 1450 roku w uroczystość Zesłania Ducha Świętego, papież Mikołaj V wobec niezliczonych tłumów dokonał jego kanonizacji. W uroczystości tej wzięło udział około 4000 obserwantów. Bernardyn jest twórcą cennych dzieł teologicznych. Jest patronem bernardynów, Sieny, rodzinnej miejscowości Massa Marittima oraz tkaczy, a także orędownikiem cierpiących na choroby płuc i gardła oraz cierpiących na krwotoki. Wśród bernardynów, sprowadzonych do Polski w 1452 r. przez św. Jana Kapistrana, są także polscy błogosławieni i święci: Szymon z Lipnicy (+ 1482), Jan z Dukli (+ 1481) i Władysław z Gielniowa (+ 1505). Wywarli oni poważny wpływ na życie religijne w Polsce.

W ikonografii Święty przedstawiany jest w habitach bernardynskim; czasem jako kaznodzieja. Jego atrybutami są: u nóg trzy infuly, których odmówił; otwarta księga; krzyż z monogramem IHS; w ręku monogram IHS w promieniach.

https://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/05_20_php3

1. Leżajsk, PDK, fresk w baz. – Sankt. MB Pocieszenia;
2. Hiszpania - Santiago de Compost., fg w ko św. Franciszka; P1860211- 6.VII.'12 B23,3- Gdańsk, ob. w ko Św. Trójcy

- Warta, ko. NMP Matki Kościoła i św. Józefa (zdj. Andrzej Świniarski)
- Warta, ko. WNMP (zdj. Andrzej Świniarski)
4. Kraków, ko. św. Bernardyna

**OLTARZ ŚW. BERNARDYNA
ZE SIENY**

**Św. Bernardyn ze Sieny żył w XV wieku.
Reformator Zakonu, patron tutejszej świątyni.**

Na zasłonie - obraz Św. Józefa

4. Kraków, ko. św. Bernardyna (opis)

*Jeżeli nie zaznaczono inaczej, to zdjęcia: **Jan Nitecki***

[POWRÓT DO STRONY GŁÓWNEJ IKONOGRAFII](#)